

Arrest

**nr. 225 823 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 maart 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 22 januari 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 maart 2019, met kennisgeving op 16 april 2019, verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.01.2019 bij onze diensten werd ingediend door:

A., M. (R.R.: …)

Geboren te G. op X

Nationaliteit: Pakistan

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 05.10.2018 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 22.01.2019 en in het bijgevoegde medische attest (zie bevestiging arts d.d. 22.03.2019 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 22.03.2019 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

(…)”

Eveneens op 25 maart 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, met de volgende motieven:

“(…)

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: A., M.

Geboortedatum: 01.01.1972

Geboorteplaats: G.

Nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker meent naast de eerste bestreden beslissing ook het bevel te moeten aanvechten, maar lijkt er aan voorbij te gaan dat er, ondanks enige mate van samenhang, niettemin sprake is van twee verschillende beslissingen. Het is uit het verzoekschrift moeilijk op te maken of dit beroep ook gericht is tegen het bevel.

Gesteld dat ook dit bevel het voorwerp van het beroep vormt, moet hoe dan ook vastgesteld worden dat er geen enkele kritiek, laat staan een ontvankelijk middel jegens dit bevel werd opgeworpen.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Er wordt geen enkele kritiek, laat staan een ontvankelijk middel jegens dit bevel werd opgeworpen. Het beroep lijkt dan ook onontvankelijk in de mate waarin het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.03.2019.

Ook met betrekking tot de eerste bestreden beslissing kan worden opgeworpen dat het enig middel van verzoeker geen voldoende duidelijke omschrijving geeft van de de wijze waarop de overtreden rechtsregel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het beroep kan dan ook in zijn geheel onontvankelijk verklaard worden bij gebrek aan ontvankelijke middelen."

2.2. Het besluit van de verwerende partij is correct.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Elke grief handelt over de medische situatie van de verzoekende partij.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontwaart in het verzoekschrift kritiek, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, maar tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, kan geen enkele grief teruggevonden worden.

2.3. Het beroep, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, verder 'bestreden beslissing' genoemd.

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van "de wet van 15/12/1980, art. 9 Ter, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht."

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

"Verzoeker heeft het recht tot vestiging in BELGIE op basis van het artikel 9 Ter van de wet van 15/12/1980;

Op 21/01/2019 diende verzoeker een regularisatieaanvraag conform artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980 in;

Deze wordt onontvankelijk verklaard op 25/03/2019;

De arts-adviseur in zijn uiterst beperkt rapport van 07/02/2019 (twee paragrafen) haalt aan dat verzoeker nieuwe elementen heeft voorgedragen die eerder niet ter kennis werden gebracht namelijk een fysisch sequel van een bomexplosie aan de knie en de nood aan familiale context;

Hij veegt deze elementen van de kaart zonder enige redelijke en gemotiveerde uitleg;

Verzoeker moet medisch behandeld worden en deze opvolging moet regelmatig zijn;

Zijn medische situatie is ernstig voor iemand die aan depressie lijdt en psychosomatische problemen heeft!

In PAKISTAN kan hij dezelfde medische behandeling niet volgen daar zijn geval individueel moet verzorgd en opgevolgd worden door zijn behandelende arts (psycholoog) in BELGIË;

Hij heeft daar ook geen mantelzorg;

De arts-adviseur had verzoeker moeten oproepen om dan zijn geval ter plaatse te onderzoeken en niet op basis van medische documenten;

Hoe kunt ge advies geven zonder de patiënt persoonlijk onderzocht hebben?"

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt in haar §1, eerste lid dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft."

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 4° en 5°, van de Vreemdelingenwet, die bepalen:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

3.3. Het medisch advies van de arts-adviseur van 22 maart 2019 motiveert:

“(…)

Art 9ter §3,4° én §3, 5°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in Het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22-1-2019.

Aangeleverde documenten:

- Standaard medisch getuigschrift d.d. 21-1-2019 van Dr. T., psychiater, met de volgende informatie:

o Status van posttraumatische stress door een bomexplosie met fysische sequelen ter hoogte van de knie, depressie en psychosomatische problemen

o Behandeling medicamenteus met Mirtazepine, Paroxetine en ? onleesbaar

o Behandeling van onbepaalde duur

o Dient opgevolgd te worden door een psychiater en psycholoog in een familiale context

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 5-10-2018 en 22-1-2019 te vergelijken (Artikel 9ter §3 - 5°). Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 22-1-2019 een SMG voor opgesteld door Dr. T. op 21-1-2019. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de volgende diagnose en hun respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. de/het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 5-10-2018

Uit deze gegevens blijkt dat betrokkene, een Pakistaanse man van heden 46 jaar lijdt aan een PTSD met symptomen van depressie en psychosomatische problematiek met de nood aan medicamenteuze therapie en opvolging door een psycholoog en psychiater.

Voorgelegde SMG bevestigt dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: een fysisch sequel van een bomexplosie aan de knie en de nood aan familiale context.

De nood aan familiale context is ingevuld bij terugkeer zoals blijkt uit het vorig advies ten gronde, vermits betrokkene nog uitgebreide familiale band heeft in het thuisland.

De vermelde sequelen aan de knie worden niet gespecificeerd en er wordt geen nood aan medische behandeling en follow-up vermeld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°).

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen vermeld.”

3.4. Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing en het medisch advies, dat samen met de bestreden beslissing is ter kennis gegeven, blijkt dat de arts-adviseur de medische problematiek op geestelijk vlak, te weten de posttraumatische stress, niet verder onderzoekt omdat deze problematiek al werd behandeld in een eerder gegeven medisch advies naar aanleiding van een vroegere aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze eerste aanvraag leidde tot de beslissing van 5 november 2018, zijnde een ongegrondverklaring.

Zoals de bestreden beslissing en het medisch advies van 22 maart 2019 correct opmerken, werd in de eerste aanvraag van 5 oktober 2018 dezelfde problematiek aangehaald voor wat de psychische problemen van de verzoekende partij betreft. De verzoekende partij heeft geen beroep aangetekend tegen de afwijzing van haar eerste aanvraag. Voor de psychische problematiek kon de gemachtigde van de bevoegde minister aldus terecht oordelen dat deze elementen leiden tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. Dit is een juiste toepassing van artikel 9ter, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet, die de verzoekende partij met haar betoog geenszins weerlegt. Het gegeven dat deze ziekte van de verzoekende partij ernstig is voor iemand die aan een depressie lijdt en psychosomatische problemen heeft, doet aan het voorgaande geen afbreuk omdat ter gelegenheid van de eerste aanvraag is vastgesteld dat de behandeling en beschikbaarheid van de medische zorgen die de verzoekende partij behoeft, voorhanden zijn in het herkomstland. De verzoekende partij toont niet aan dat op dat vlak nieuwe elementen zijn aangebracht. De loutere kritiek en het oneens zijn met een vroegere beslissing die niet werd aangevochten, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat de fysieke problematiek betreft, blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 21 januari 2019 dat de erin vermelde diagnoses (depressie en psychosomatische problematiek) ongewijzigd zijn.

Enkel zijn elementen opgesomd, die voordien niet gekend waren, alhoewel aanwezig omdat zij ontstonden in het herkomstland, die correct door de arts-adviseur worden omschreven als volgt:

“Evenwel het voorgelegde medische getuigschrift bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.: een fysisch sequel van een bomexplosie aan de knie en de nood aan familiale context. De nood aan familiale context is ingevuld bij terugkeer zoals blijkt uit het vorig advies ten gronde, vermits betrokkene nog uitgebreide familiale band heeft in het thuisland. De vermelde sequelen aan de knie worden niet gespecificeerd en er wordt geen nood aan medische behandeling en follow-up vermeld.”

Omdat inderdaad elke precieze omschrijving van de sequelen ontbreekt en vooral omdat geen nood aan medische behandeling en/of follow-up is vermeld in het standaard medisch getuigschrift, kon de verwerende partij toepassing maken van artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing oordeelt kennelijk redelijk dat voor dit facet van de medische problematiek *“de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”*.

De verzoekende partij weerlegt dit niet. De gegevens in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier.

Wat de voorgehouden mantelzorg betreft, stelt de arts-adviseur uitdrukkelijk: *“De nood aan familiale context is ingevuld bij terugkeer zoals blijkt uit het vorig advies ten gronde, vermits betrokkene nog uitgebreide familiale band heeft in het thuisland.”* De Raad ontwaart in het moeilijk leesbare standaard medisch getuigschrift niet dat de verzoekende partij mantelzorg behoeft en de *“nood aan familiale context”* wijst nog niet op nood aan mantelzorg. Bovendien wijst de Raad erop dat de arts-adviseur in zijn eerder advies van 29 oktober 2018 opmerkte dat de verzoekende partij nog over een uitgebreid netwerk van familie in het herkomstland beschikt (ouders, echtgenote, broers en zussen en kinderen). De arts-adviseur acht het zeer onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij geen beroep zou kunnen doen op hen, dit in het kader van eventuele hulp en ondersteuning. De verzoekende partij weerlegt dit gegeven evenmin.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat de arts-adviseur haar persoonlijk had moeten onderzoeken, vloeit uit artikel 9ter, §1, tweede alinea geen plicht, maar enkel een mogelijkheid voort:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.” (eigen onderlijning).

In dit geval blijkt dat de arts-adviseur dit niet nodig achtte, gelet op de elementen die de verzoekende partij heeft aangebracht bij haar aanvraag.

In het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel komt het de verzoekende partij toe zo veel mogelijke nuttige elementen over te maken aan het bestuur. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij geen rekening hield met al de door haar aangehaalde elementen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht zijn niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN